

II NEGRII

Pentru Ángel del Río

NORMELE ȘI PARADISUL NEGRILOR

EI URĂSC umbra păsării
peste marea obrazului alb
și dezacordul dintre lumină și vânt
în salonul zăpezii reci.

Ei urăsc săgeata fără corp,
nelipsita batistă a despărțirii,
acul care menține presiunea și trandafirul
în roșeața de cereale a zâmbetului.

Ei iubesc albastrul pustiu,
nestatornicele expresii bovine,
mincinoasa lună a polurilor,
șerpuitorul dans al apei între maluri.

Cu știința copacului și a urmei
răspândesc nervi luminoși prin lut
și alunecă lubrici pe ape și nisipuri
simțind amara prospețime a salivei lor milenare.

E albastrul scăpărător,
albastru fără viermi, fără nicio urmă adormită,
unde ouăle de struț dăinuie
și ploile dănuitoare cutreieră neatinse.

FEDERICO GARCÍA LORCA

E albastrul fără istorie,
albastrul unei nopți fără teamă de zi,
albastrul unde goliciunea vântului împrăștie
cămilele somnambule din norii pustii.

Acolo visează torsurile sub lăcomia ierbii.
Acolo coralii îmbibă disperarea cernelii,
cei adormiți își șterg profilul sub ițele melcilor
și rămâne spațiul gol al dansului peste cenușile din urmă.

REGELE DIN HARLEM

CU O LINGURĂ
smulgea ochii crocodililor
și plesnea fundul maimuțelor.
Cu o lingură.

Focul veșnic dormea în cremene
și gândacii îmbătați cu lichior de anason
nu mai știau de mucegaiul cătunelor.

Bătrânul acela acoperit de ciuperci
se ducea în locul unde negrii plângeau
în timp ce lingura regelui scrâșnea
și soseau cisternele cu apă stătută.

Trandafirii evadau pe muchiile
ultimelor șerpuiți ale aerului
și în grămezile de șofran
copiii stâlceau micile veverițe
cu o rușine mânjită de frenezie.

Trebuie neapărat să treci podurile
și să ajungi la rușinea neagră
pentru ca parfumul plămânului
să ne izbească-n tâmpile cu învelișul lui
de ananas fierbinte.

FEDERICO GARCÍA LORCA

Trebuie neapărat să-l ucizi pe blondul vânzător de tărie,
pe toți prietenii străzii și nisipului;
trebuie să dai în
micuțele evreice care tremură pline de bule,
pentru ca regele din Harlem să cânte laolaltă cu mulțimea,

pentru ca aligatorii să doarmă-n șiruri lungi
sub azbestul lunii
și nimeni să nu se-ndoiască de nesfârșita frumusețe
a cârpelor de șters praful, a răzătoarelor, a ibricelor de aramă și
a cratițelor din bucătărie.

Ay Harlem! Ay Harlem! Ay Harlem!
Nu există spaimă comparabilă cu oprimatele tale nuanțe de roșu,
cu sângele tău zguduit în întunecata eclipsă,
cu violența ta bordo, surdo-mută în penumbră,
cu marele tău rege prizonier în livrea de ușier!

*

Noaptea avea o spărtură și salamandre de
fildeș încremenite.

Fetele americane
purtau copii și monede în pânțele,
iar băieții leșinau pe crucea dezmorțirii.

Ei sunt.

Ei sunt cei care beau whisky de argint în preajma vulcanilor
și înghit bucățele de inimă în munții înghețați ai ursului.

FEDERICO GARCÍA LORCA

În noaptea aceea, regele din Harlem,
cu o lingură trainică,
smulgea ochii crocodililor
și plesnea fundul maimuțelor.
Cu o lingură.
Negrii plângeau tulburați
printre umbrele și sori de aur,
mulatrii trăgeau de elastic, nerăbdători să ajungă la
torsul alb
și vântul aburea oglinzile
și spârgea venele dansatorilor.

Negri, Negri, Negri, Negri.

Sângele e fără uși în noaptea voastră cu fața în sus.
Nu există rușine. Sânge furios pe sub piele,
fremătând pe vârful pumnalului și în sânii peisajului,
sub forcepsul și florile de bucsău ale celestei luni a cancerului.

Sânge scotocind mii de drumuri după morți presărate cu făină
și cenușă de valeriană,
ceruri încremenite în declin unde colonii de planete
se rostogolesc pe plaje la un loc cu obiectele abandonate.

Sânge care privește domol cu coada ochiului,
extras din iută, ambrozii subpământene.
Sânge care oxidează alizeul uitat într-o urmă
și lichefiază fluturii de pe geamuri.

E sângele ce vine, care va veni
pe acoperișuri și balcoane, din toate părțile,

POETUL LA NEW YORK

ca să ardă clorofila femeilor blonde,
ca să se tânguie la picioarele patului lângă insomnia lavoarelor
și să se împrăștie într-o chihlimbarie auroră de tutun.

Trebuie să fugi,
să dispari după colț și să te închizi în cele mai ascunse încăperi,
căci măduva pădurii va trece prin spărturi
ca să lase-n carnea voastră o ușoară urmă de eclipsă
și o tristețe falsă de mănușă spălăcită și de trandafir chimic.

*

E în tăcerea chibzuită
când chelnerii, bucătarii și cei care curăță cu limba
rănile milionarilor
caută regele pe străzi sau în unghiurile salpetrului.

Un vânt lemnos din sud, izbind pieziș noroiul negru,
scuipă bărcile stricate și-și înfige bolduri în umeri;
un vânt sudic care poartă
colți, floarea-soarelui, alfabet
și o pilă voltaică plină cu viespi înecate.

Uitarea era întruchipată de trei picături de cerneală pe monoclu;
iubirea, de un singur chip invizibil la nivelul pietrelor.
Seve și corole formau dincolo de nori
un deșert de lujeri fără niciun trandafir.

*

La stânga, la dreapta, la sud și la nord,
se înalță zidul de netrecut

FEDERICO GARCÍA LORCA

pentru cârțiță și pentru acul apei.
Nu mai căutați, voi, negrilor, spărtura lui
ca să găsiți masca nesfârșită.
Căutați marele soare din centru
grupați într-un stup zumzător.
Soarele ce alunecă peste păduri
convins că nu va găsi vreo nimfă,
soarele care pulverizează numere și nu a străbătut niciodată un vis,
soarele tatuat ce coboară pe râu
și urlă urmărit de crocodili.

Negri, Negri, Negri, Negri.

Nicicând șarpele, nici zebra, nici catârul
n-au tremurat în fața morții.
Tăietorul de lemne nu știe când își dau duhul
minunații copaci pe care-i taie.
Pândiți la umbra vegetală a regelui vostru
până când cucuta și ciulinii și urzicile vor sufoca ultimele
acoperișuri.
Atunci, negrilor, atunci și numai atunci
veți putea săruta frenetic roțile bicicletelor,
veți putea împerechea microscopul în cuibul veverițelor
și apoi să dansați, fără îndoieli, în timp ce florile ghimpoase
ucid pe-al nostru Moise în păpurișul cerului.

Ay, Harlem deghizat!
Ay, Harlem amenințat de o mulțime de costume fără cap!
Zarva ta ajunge la mine,
ajunge la mine prin bușteni și ascensoare,
prin fâșii cenușii,

POETUL LA NEW YORK

unde plutesc mașinile tale acoperite cu dinți,
prin caii morți și crimele neînsemnate,
prin marele tău rege disperat,
ale cărui bărbi se întind până la mare.